

[Elna Munch.]

Grad kan sidestilles med Massage, og jeg tror, man bør tage under Overvejelse, om man ikke skal lette Adgangen for Chiropraktikere til at træde i Forbindelse med ansete Læger.

Hvad selve Spørgsmaalet om Kvaksalverer angaar, det største Spørgsmaal, som Kommissionen har beskæftiget sig med, er det jo saaledes, at efter den nugældende Lov er Kvaksalverirvirksomhed i Virkeligheden forbudt, men paa Grundlag af en Fortolkning tolereres den nu, hvis de vedkommende ikke ligefrem udøver Skade. Jeg har den Anskuelse, at i Almindelighed maa man holde paa, at den, der har en god rationel Uddannelse som Læge, maa være bedre kvalificeret til at helbrede andre end en, der slet ikke er uddannet, men jeg tror ikke, man kan nægte, at der findes Tilfælde, hvor Kvaksalverne har helbredt syge. Jeg tror, det her særlig gælder en psykisk Paavirkning. Der findes mange mere eller mindre hysteriske Mennesker — jeg bruger ikke dette Udtryk i nogen nedsettende Betydning —, som kun kan helbredes, hvis de tror paa Kuren. Ofte er Sygdommen indbildt, men derfor lige følelig. Der er et meget gammelt Ord, der siger, at Troen frelser for Sygdomme, og det maa man tage et vist Hensyn til. Man kan i alt Fald ikke for tænke en Patient, der har gaaet fra Læge til Læge uden at blive kureret, i, at han til sidst griber efter det sidste Halmstraa og gaar til en Kvaksalver eller, som denne hellere kalder sig, den kloge Mand. Jeg vilde derfor anse det for forkert under alle Forhold at forbyde og straffe Kvaksalveri, bl. a. fordi det vilde skabe en fuldstændig Dyrkelse af saadanne Kure. Man ved, i hvilken Grad det forbudte øver Tiltrækning, det tror jeg, at man bør undgaa. For øvrigt vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at saa godt som alle Kommissionens Medlemmer, deriblandt de fleste Læger, er gaaet med til, at man ikke skal forbyde Kvaksalveri.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet vi jo i Udvalget faar Lejlighed til at drøfte Enkeltheder, og jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme.

Axel Dam: Naar man har læst den overordentlig interessante Kommissionsbetænkning, der paa en klar og logisk Maade stiller de forskellige Retsproblemer, som Lægegerningen giver Anledning til, op og belyser dem paa alsidig Maade, bl. a. gennem Mindretallets Bemærkninger, bliver man paa en Maade en lille Smule skuffet ved, at Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er

fremSAT, afværger en mere principiel Drøftelse af de Problemer, hvis Løsning vel er vanskelig, men som dog før eller senere paa-trænger sig til mere principiel Løsning. Saadanne Spørgsmaal som Tavshedspligten, Vidnepligten og Erstatningsansvaret henvises jo i det væsentlige til den almindelige Straffelov. Det er naturligvis ogsaa det heldigste, om den almindelige, for alle gældende Ansvars- og Straffelovgivning er saa tilfredsstillende affattet, at den overflødiggor en Særlovgivning for de enkelte Erhverv. Men saa længe man for Tavshedspligtens Vedkommende f. Eks. har Særbestemmelser for Præster og Sagførere, synes jeg, at Lægerne paa ingen Maade bør stilles ringere end disse, især da Lægerne, som det ogsaa gøres gældende i Kommissionsbetænkningen, ofte maa udfritte deres Patienter med meget nærgaaende Spørgsmaal for at faa det nødvendige Materiale til stille Diagnosen. Præsten faar jo ikke mere at vide, end hvad den skriftende frivilligt vil bekende for ham; han har i hvert Fald indenfor den protestantiske Kirke ingen inkvisitorisk Myndighed overfor Medlemmer af sin Menighed. Naar man som jeg personlig mener, at allerede den almindelige Vidnepligt medfører en Række Retskrænkelser, idet man kan tvinges til paa meget ubejlelige Tidspunkter at forsømme sin egen lovlige Gerning for at give Vidneforklaringer angaaende uvedkommende private Menneskers indbyrdes Kævelier, som man ved et Tilfælde er blevet Vidne til, maa man naturligvis være endnu mere betænkelig ved en Vidnepligt, der kræver Udlevering af private Hemmeligheder, der er betroet en i Tillid til ens embedsmæssige og moralske Tavshedspligt. Jeg for mit Vedkommende vilde hellere se al Vidnepligt afskaffet end se Præsters og Lægers Tavshedspligt underkastet anden Begrænsning end den, deres egen Samvittighed maatte tilsige dem, altsaa i Tilfælde, hvor de, hvis de ikke talte, maatte komme til at føle sig som medansvarlige i en Forbrydelse eller i en uskyldigs Domfældelse. Motiveringen for Vidnepligten er jo den, at Hensynet til Retssikkerheden og til Forbrydelsers Opklaring bør gaa forud for Hensynet til den enkeltes Bekvemmelighed, men jeg er tilbøjelig til at tro, at hvor det virkelig drejer sig om Forbrydelser, vil ingen retscaffen Borger behøve Truselen om den juridiske Vidnepligt for at bidrage sit til Sagens Opklaring, og hvis Bortfaldet af den juridiske Vidnepligt — eller rettere dens Konvertering til en rent moralsk Pligt, hvis Rækkevidde eller Begrænsning ikke dikteres af Lovparagraffer,